

Bilag

Justitsministerens besvarelse af de af landstingsudvalget stillede spørgsmål.

1) Hvor mange sager afgøres ved forlig?

Svar: Statistisk departement har første gang for året 1951 modtaget oplysninger angående husdyrvoldgift.

Departementet har telefonisk oplyst, at antallet af husdyrvoldgiftssager, der er forligte i retten for hele landet i året 1951, andrager 290 i forhold til et samlet sagsantal på 935.

De her angivne tal omfatter kun sager, der er forligt i retten, medens der ikke foreligger statistisk materiale med hensyn til antallet af sager, der forliges af voldgiftsmanden alene ved forligsmødet, der foretages, inden retsbehandlingen påbegyndes.

2) Ville det være praktisk, om dækning af udgifter (§ 5, stk. 3) til dem, der er mødt ved forligsbehandlinger, hvor klageren ikke er mødt, kunne afgøres ved voldgiftsformanden alene?

Svar: Den i § 5, stk. 3, omhandlede bestemmelse angående virkningen af en klagers udeblivelse stammer fra loven af 19. april 1907, og bestemmelsen har lige siden da været praktiseret således, at voldgiftsformandens beføjelse strengt har været begrænset til kun at afgøre, om en klager er udeblevet uden oplyst lovligt forfald, medens det stedse har været antaget, at hele retten måtte samles til at afgøre spørgsmålet om godtgørelse til indklagede, såfremt denne fremsatte begæring derom.

Da spørgsmålet har berøring med det principielle spørgsmål om afgrænsningen mellem voldgiftsformandens kompetence og den juridiske kompetence, og da justitsministeriet ikke uden udtalelse fra sagkyndige er i stand til at overse rækkevidden af det, vil det være betænkeligt at medtage dette spørgsmål på det foreliggende grundlag.

3) Bør der efter ordet „tuberkulose“ i § 4, stk. 1, tilføjes: „smitsom kalvekastning“?

Svar: De i § 4, stk. 1, punkt 2, nævnte tilfælde om fravigelse af den almindelige 30 dages frist er alene at opfatte som eksempler, og „smitsom kalvekastning“ vil efter omstændighederne allerede kunne falde ind under den i bestemmelsen værende almindelige klausul om „tilfælde, hvor forholdets natur medfører, at klage ikke har kunnet indgives indenfor nævnte tidsfrist“.

Det bemærkes, at det under den sagkyndige udvalgsbehandling i sin tid blev overvejet at foreslå en almindelig 14 dages reklamationsfrist, således at der for tuberkulose og smitsom kastning dog skulle fastsættes en frist af 42 dage. Udvalget valgte dog efter de oplysninger, der blev fremsat af den i udvalget repræsenterede veterinære sagskundskab, at foreslå den mere ubestemte frist opretholdt. Herefter synes den foreslåede ændring ikke at være påkrævet.